ghid devoțional
pentru grupurile mici

noi Îl urmăm și prezentăm pe

CRISTOS CEL RĂSTIGNIT

1 CORINTENI

NOI ÎL URMĂM ȘI PREZENTĂM PE CRISTOS CEL RĂSTIGNIT

Ghid devoțional pentru Grupurile mici

Metanoia, 2023

1 Corinteni – Ghid devoțional pentru Grupurile mici

© Biserica Metanoia Arad, 2023
Str. Tribunul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro

INTRODUCERE

În Biserica Metanoia noi studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu scopul de a edifica din punct de vedere spiritual viața credinciosului. Mai apoi fiecare credincios este chemat să ducă mesajul Evangheliei lui Isus Cristos în locul în care trăiește pentru salvarea celor nemântuiți. În felul acesta Dumnezeu este onorat și biserica își împlinește misiunea care i-a fost încredințată.

De aceea, privim în mod sistematic și constant în Scriptură pentru a găsi răspunsuri la diferite provocări pe care le întâmpinăm în societatea și în cultura în care trăim.

Provocări asemănătoare regăsim și în biserica lui Dumnezeu din Corint. Prin modul în care abordează problemele bisericii, Pavel așază trăirea creștine în opoziție cu trăirea Corintului – ***înțelepciunea lui Dumnezeu versus înțelepciunea oamenilor!***

Cum se manifesta înțelepciunea veacului în Biserica din Corint?

- Lupta pentru afirmarea de sine – lupta între diferite categorii religioase (gruparea lui Pavel, gruparea lui Apolo, gruparea lui Petru) și afirmarea superiorității față de ceilalți)
- Îngâmfarea („Nimeni să nu se fălească cu oameni") și auto-suficiența – („iată-vă sătui, iată-vă ajunși bogați")
- Lipsa curăției morale în ce privește sexualitatea – „din toate părțile se spune că între voi este curvie..."
- Judecăți/lupte pentru revendicarea drepturilor civile (capitolul 6)
- Probleme în înțelegerea vieții de familie și în relațiile soț/soție

Înțelepciunea veacului care se manifesta în Corint se manifestă și în zilele noastre. Care este soluția la care apelează Pavel?

Înțelepciunea oamenilor se combate prin înțelepciunea lui Dumnezeu care are în centru ***propovăduirea lui Cristos cel răstignit și chemarea de a-L urma pe El***!

Notițe:

Calendar de studiu 1 Corinteni, 2023-2024

Lecția	***Săptămâna***	***Pasaj***	***Titlul lecției***
–	***11-17.09***	***Introducere***	
1	18-24.09	Cap. 1	Atitudini față de propovăduirea Evangheliei
2	25.09-01.10	Cap. 2	Fundamentul pentru propovăduirea Evangheliei
3	02-08.10	Cap. 3	Aparținem lui Cristos și creștem pe temelia care este El
4	09-15.10	Cap. 4	Purtătorii tainelor Lui Dumnezeu și purtarea lor în smerenie
–	***16-22.10***		
5	23-29.10	Cap. 5:1-13; 6:12-20	Atitudinea față de sexualitate
6	30.10-05.11	Cap. 6:1-11	Atitudinea față de drepturile și privilegiile sociale
7	06-12.11	Cap. 7	Atitudinea față de statutul familial și social
8	13-19.11	Cap. 8-9	Libertatea creștină între cunoaștere și dragoste
9	20-26.11	Cap. 10	Pericolul idolatriei – trecut și prezent
–	***27.11-03.12***		
10	04-10.12	Cap. 11	Biserica la închinare în jurul Mesei Domnului
11	11-17.12	Cap. 12-13	Dumnezeu își împuternicește poporul prin Duhul Său pentru binele comun al Bisericii

–	***24.12***	***Ajunul Crăciunului/Colinde***	
–	***25.12***	***Sărbătoarea Nașterii***	
–	***31.12***	***Ultima duminică din an***	
–	***01.01***	***Prima întâlnire din anul nou***	
–	***07.01***	***Botezul Domnului***	
12	08-14.01	Cap. 14	Scopul darurilor duhovnicești este zidirea trupului lui Cristos
13	15-21.01	Cap. 15	Învierea lui Cristos este momentul în care Dumnezeu schimbă cursul istoriei
14	22-28.01	Cap. 16	Atitudinea față de caritate

Lecșia 1

Atitudini față de propovăduirea Evangheliei

1 Corinteni 1:1-31

I. Explicarea lecției

În salutul (1:1-3) pe care Pavel îl adresează „bisericii lui Dumnezeu care este în Corint" autorul scoate în evidență că apostolia lui se bazează pe *chemarea* pe care a primit-o cu voia lui Dumnezeu. Pe de altă parte, autorul se adresează sfinților din Biserică care sunt *chemați* să fie sfinți și care la rândul lor *cheamă* Numele Domnului.

În cuvintele de mulțumire rostite sub formă de rugăciune (1:4-9), observăm că autorul are în vedere o comunitate de oameni sfințiți prin lucrarea lui Isus Cristos și care este *chemat* mai departe, la sfințire prin părtășia/relația cu Fiul lui Dumnezeu. Așadar, începutul acestei scrisori este așezat sub „umbrela" *chemării creștine.* Ce înseamnă asta? Înseamnă că creștinii sunt oameni chemați de Dumnezeu, sunt chemați să fie ca Dumnezeu și sunt oameni care își întăresc chemarea prin legătura cu Fiul lui Dumnezeu.

De la versetul 10 începând, apostolul invocă Numele Domnului Isus Cristos pentru a le cere credincioșilor să caute **unitatea** în vorbire, în gândire și în simțire. Mai apoi, autorul expune una dintre problemele care a generat în el dorința de a scrie această epistolă și anume problema dezbinărilor din interiorul adunării. Dezbinările erau generate de tiparele greșite preluate de către credincioșii din concepția despre lume și viață a vremii respective.

Grupurile care s-au format în adunare se identificau cu anumiți liderii religioși marcanți precum Petru, Pavel, Apolo sau chiar Cristos. Aceste grupuri doreau să își afirme superioritatea, fiecare în parte, unii față de alții invocând lucrarea specială a unui anumit lider.

Cum au ajuns credincioșii din Corint la acest mod defectuos de relaționare? Corintul era un oraș cu oameni bogați și preocupați de cunoaștere. Oamenii din clasele superioare ale societății elene erau preocupați să ajungă la o cunoaștere mai profundă a vieții. Această căutare implica asocierea cu un anumit filosof sau cu o anumită școală de gândire. Nu puteai să fi luat în serios în dezbateri dacă nu aparțineai unei anumite școli filosofice.

Acesta este tiparul de gândire cu care operau locuitorii din Corint și acest mod de a căuta cunoașterea lui Dumnezeu a ajuns și între creștinii din Corint. Acest tipar de gândire era alimentat de orgolii personale, iar aici apostolul Pavel atacă direct problema care era mascată de aceste dezbinări și anume îngâmfarea.

Așadar înțelepciunea lumi nu deschide calea înspre cunoașterea lui Dumnezeu, ci doar înspre o îngâmfare omenească. Înțelepciunea lui Dumnezeu este o cunoaștere care salvează omul de distrugerea adusă de păcat. Astfel că cele două căi nu pot fi urmate sau altfel spus, căutarea înțelepciunii lui Dumnezeu propovăduită prin cruce nu lasă loc în viață credinciosului pentru înțelepciunea lumii.

În ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu prin Isus Cristos, nimeni nu se poate lăuda cu absolut nimic pentru că Dumnezeu este Cel care ne-a chemat și ne-a ales fără care vreunul dintre noi să avem vreun merit (1:26-29).

Dumnezeu ne-a făcut parte de o înțelepciune mântuitoare, prin care am primit neprihănire, sfințire și răscumpărare (1:30). Ceea ce Dumnezeu ne oferă în Isus Cristos nu este condiționat de capacitatea noastră intelectuală sau de condiția noastră socială. De

aceea niciunul dintre noi nu suntem superiori în relație cu Dumnezeu.

Atitudinea corectă pe care cunoașterea lui Dumnezeu o aduce în viața credinciosului este ***smerenia***.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Având în vedere chemarea despre care apostolul Pavel vorbește în primele versete din epistolă, tu îți cunoști chemarea? Care este chemarea pe care tu ai primit-o de la Dumnezeu pentru viața ta?

Întrebarea 2: Consideri că relația ta cu biserica este una caracterizată de unitate în vorbire, în gândire, în simțire? Sunt anumite elemente în concepția ta despre lume și viață care nu sunt în unitate cu viața bisericii?

Întrebarea 3: Versetul 23 ne expune două tipuri diferite de atitudini față de propovăduirea Evangheliei. Oare de ce pentru iudei asocierea cu Evanghelia lui Isus stârnește rușine? Oare de ce pentru greci învățătura lui Isus este încadrată ca fiind irațională?

Pe baza răspunsurilor la întrebarea de mai sus, gândește-te dacă ai fost vreodată în poziția în care să te simți stânjenit de apartenența ta la biserica lui Cristos? Ai simțit vreun complex de inferioritate din cauza faptului că creștinismul nu reușește să ofere suficiente argumente raționale așa cum cere știința modernă, de exemplu? Cum ai răspuns? Ce ai făcut într-o astfel de situație?

Întrebarea 4: O înțelegere corectă a Evangheliei ne aduce la o atitudine de smerenie în relație cu Dumnezeu și în relație cu cei de lângă noi. Totuși, care sunt „mecanismele" prin care căutăm să ne „aducem laude"?

Întrebarea 5: În ce fel propovăduirea crucii poate să ne ajute, pe noi credincioșii, să ne păzim de îngâmfare?

Notițe:

Lecția 2

Fundamentul pentru propovăduirea Evangheliei

1 Corinteni 2:1-16

Tema: Duhul Sfânt ne descoperă înțelepciunea lui Dumnezeu!

Versete cheie:

> *Totuşi, noi vorbim despre o înțelepciune printre cei desăvârşiți, dar nu a veacului acestuia, nici a conducătorilor acestui veac, care sunt nimiciți, ci vorbim despre înțelepciunea lui Dumnezeu, cea ținută ascunsă într-o taină, pe care Dumnezeu a hotărât-o dinainte spre gloria noastră, înaintea veacurilor, şi pe care niciunul dintre conducătorii acestui veac n-a cunoscut-o, pentru că, dacă ar fi cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul gloriei.(2:6-8)*

I. Explicarea lecției

În pasajul anterior Pavel vorbește despre nebunia predicării unui Cristos răstignit. Acum le arată cititorilor că viața lui și vorbirea lui în mijlocul lor nu a atins excelența din punctul de vedere al culturii de atunci. Mai degrabă, el se prezintă ca un om cu multe deficiențe în expunerea mesajului, temător și plin de emoții. Totuși, aceste dezavantaje nu au compromis mesajul pentru că mesajul izvora din puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu revelată prin Duhul Sfânt.

Pavel le cere celor din Corint să nu lase modul de gândire al societății să primeze în ceea ce privește înțelegerea mesajului Evangheliei. Pericolul era ca acest mesaj al Evangheliei să fie mai

apropiat de înțelepciunea oamenilor decât de înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

Predicarea lui Cristos cel răstignit 2:1-5

Pavel afirmă fără echivoc că mesajul Evangheliei a fost revelat de Dumnezeu și nu este izvorât din gândirea oamenilor. Evanghelia se bazează pe Isus Cristos care a fost răstignit și în acest fel a câștigat bătălia pentru urmașii săi. Un eliberator care sfârșește El însuși crucificat nu are nici o noimă nici pentru cultura de atunci, dar nici pentru cea de astăzi. De asemenea, lipsa abilităților oratorice a lui Pavel cât și alte slăbiciuni ale sale sunt contraculturale și demonstrează o dată mai mult puterea mesajului crucii lui Cristos.

Dorința lui Pavel era ca cei din Corint să-și bazeze credința pe înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu (superioare înțelepciunii omenești) revelate prin Duhul Sfânt în Cristos cel răstignit.

Înțelepciunea lui Dumnezeu 2:6-16

Înțelepciunea despre care vorbește Pavel, nu a fost înțeleasă și nici acceptată de către înțelepții vremii lui. Dacă ar fi înțeles-o nu l-ar fi răstignit pe Cristos, zice el.

Pavel le cere corintenilor să arate prin purtarea lor că ei au parte de înțelepciunea lui Dumnezeu. Această cerință este justificată având în vedere tensiunile existente în adunare. Dezbinările amintite în capitolul 1, ne arată că ei nu au acceptat înțelepciunea lui Dumnezeu descoperită în mesajul crucii lui Cristos. Acest mesaj prezintă smerenia și suferința adusă de umilință, ca fiind parte din trăirea creștină.

În cele din urmă, cel care dorește să aibă parte de discernământul adus de Duhul lui Dumnezeu și astfel să aibă acces la înțelepciunea lui Dumnezeu, trebuie fie gata să poarte în minte gândul lui Cristos (2:16). Acest gând (descris și în Filipeni 2:5-7) definește omul duhovnicesc, adică cel care trăiește după înțelepciunea lui

Dumnezeu - această trăire este modelată de ascultare, smerenie, și slujirea sacrificială a celorlalți.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Ce sens are pentru tine expresia: ”nu știu nimic... decât pe Isus Cristos și pe El răstignit”?

Întrebarea 2: Ce caracteristici trebuie să aibă un om ”matur spiritual”?

Ce spune Pavel în acest pasaj despre maturitatea spirituală?

Întrebarea 3: Ce consideri că e mai important: prezentarea clară a mesajului Evengheliei sau prezentarea creativă a mesajului Evaangheliei? Discutați și aduceți argumente bazate pe acest pasaj din Corinteni (eventual și din alte pasaje)

Întrebarea 4: Înțelegem de aici că Dumnezeu a transmis mesajul său în mod diferit de-a lungul istoriei, dar s-a descoperit complet în persoana Domnului Isus. Cum îți vorbește Dumnezeu ție astăzi?

La ce ar trebui să fii atent pentru a fi sigur că mesajul Lui nu este deformat?

Întrebarea 5: Cum poți aplica în viața de zi cu zi ceea ce ai înțeles din înțelepciunea lui Dumnezeu (în domeniul relațiilor cu oamenii, în relațiile cu frații, în luarea deciziilor, în rezolvarea conflictelor,...)?

III. Exercițiu aplicativ

Rugați-vă pentru oameni (prieteni, cunoscuți, vecini, colegi, rude) care consideră mesajul creștin ca fiind „irațională"; rugați-L pe Dumnezeu să le arate puterea și înțelepciunea crucii prin Duhul Său.

Notițe:

Lecția 3

Aparținem lui Cristos și creștem pe temelia care este El

1 Corinteni 3:1-23

I. Explicarea lecției

În primele capitole din epistolă, Pavel petrece mai mult timp vorbind despre contrastul dintre înțelepciunea lumii și înțelepciunea lui Dumnezeu.

În capitolul al 3-lea, apostolul vrea să vadă schimbarea comportamentului corintenilor. Dar, această schimbare trebuie făcută pe fundamente teologice corecte.

De la versetul 1 la 9, Pavel abordează problema diviziunilor din biserică și îi mustră pe credincioși pentru imaturitatea lor. Deși corintenii se credeau maturi spirituali, certurile dintre ei demonstrau contrariul. Mai mult decât atât, interesul lor exagerat pentru liderii bisericii arată că ei nu știau de unde vine adevărata creștere spirituală. Pavel, Apolo și Petru sunt doar lideri umani, slujitori ai Lui Dumnezeu „prin care ați crezut" dar creșterea spirituală este dată de Dumnezeu „care face să crească". De aceea El trebuie să primească toată cinstea, lauda și gloria!

În versetele următoare (9-15) autorul aseamănă biserica cu o clădire. Pavel, în calitate de fondator al adunării, afirmă că bazele sunt așezate prin Evanghelia Domnului Isus și atrage atenția liderilor față de învățăturile pe care le dau. Aceste învățături au menirea de a zidi biserica. Dacă ei zidesc urmând exemplul lui Pavel și Apolo, atunci biserica va crește și constructorii vor fi răsplătiți. În caz contrar, dacă au predicat și promovat învățătura lumii seculare și nu a crucii, constructorul își va pierde răsplata.

Totuși pericolul este mult mai mare decât atât.

În versetele 16 la 23 Pavel avertizează liderii (care au provocat diviziuni) legat de faptul că distrugerea bisericii din cauza orgoliilor personale este echivalentă cu distrugerea Templului Lui Dumnezeu. Dumnezeu va pedepsi aspru pe toți cei care atentează la integritatea bisericii. Mândria și ambițiile personale care duc la dezbinări sunt distructive în primul rând pentru cei care participă la ele și lăsate nesupravegheate pot distruge întreaga adunare.

Vestea bună este că cei ce sunt în Cristos, îi aparțin Lui și prin El, noi avem totul deplin în Dumnezeu.

Când ne ridicăm ochii și ne uităm la Cristos, vedem tot mai clar cât de mare este binecuvântarea în Cristos. Privind la aceste binecuvântări, inimile noastre vor fi umplute tot mai mult de mulțumire și bucurie. Astfel, acțiunile și alegerile noastre vor fi tot mai influențate în direcția în care vom căuta să arătăm grijă și compasiune față de biserica lui Dumnezeu. Noi, credincioșii din biserică suntem împreună un ogor, o clădire, un templu sfânt care aparține lui Dumnezeu.

Aceste trei imagini, ogorul, clădirea și templul, exprimă realități spirituale profunde. Aceste realități trebuie înțelese de către credincioșii, deoarece ele aduc mai multă claritate asupra vieții de credință. Doar așa calitatea relațiilor din adunare poate fi îmbunătățită.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Există uneori în credincioșii tendința de a-i înălța pe „piedestal” pe liderii din biserică? Oare de ce?

Întrebarea 2: În Evrei 13:17 biserica este îndemnată să dea cinste liderilor care priveghează asupra sufletelor credincioșilor. Cum

poate fi aplicat acest principiu în așa fel încât membrii bisericii să nu „alimenteze” îngâmfarea unui lider?

Întrebarea 3: Fă o listă cu lucrurile care ar contribui la edificare bisericii tale. Cine și cum ar trebui să le pună în aplicare?

Întrebarea 4: Care este răsplata pe care fiecare credincios o va primi de la Domnul? În ce fel îți afectează astăzi trăirea (gânduri, simțiri, alegeri, etc), această răsplată viitoare?

III. Aplicație

La un moment dat în viața fiecăruia, Dumnezeu va aduce judecata. Domnul va aplica focul sfințeniei Lui peste toată viața și lucrarea fiecărui credincios. Tot ceea ce am făcut pentru interesul personal (paie, trestie) din proprie ambiție va arde și nu va avea nici o valoare în ochii Lui Dumnezeu. Ceea ce rămâne este dragostea și smerenia (aur, pietre prețioase) cu care L-am slujit pe Domnul și pe oameni.

În Biserica Metanoia noi ne dorim să-l slujim pe Domnul și vrem să chemăm oamenii la El. De aceea, ne propunem ca în data de 21 Octombrie, împreună cu prietenii noștri, care nu Îl au pe Domnul, să ne întâlnim la un eveniment de relaționare și slujire ***(Metanoia și prietenii)***. Poți să fi parte din această slujire! Invită un prieten sau mai mulți pentru a crea un spațiu unde amabilitatea și respectul sunt prezente, iar dialogul spiritual este posibil dar nu obligatoriu. Curiozitatea spirituală este stârnită prin exemplul tău de slujire împreună cu ceilalți membri din biserică.

Notițe:

Lecția 4

Purtătorii tainelor Lui Dumnezeu și purtarea lor în smerenie

1 Corinteni 4:1-21

I. Explicarea lecției

În acest capitol Pavel continuă să le vorbească credincioșilor din Corint despre rolul pe care liderii bisericii l-au avut și îl au în lucrarea lui Dumnezeu. Pentru început autorul plasează liderii bisericii în directă subordonare față de Cristos – liderii sunt slujitori ai lui Cristos. Mai apoi în relație cu Dumnezeu acești slujitori sunt și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Lucrarea liderilor bisericii este plasată sub autoritatea lui Isus Cristos. Astfel Pavel subliniază nevoia pe care acești slujitori o au de a urma exemplul Domnului lor. Cristos a venit ca reprezentant al lui Dumnezeu și ni l-a făcut cunoscut pe Dumnezeu. Lucrarea lui Cristos a fost una caracterizată de smerenie și modestie, nicidecum de mândrie și etalare a superiorității umane. Slujitorii lui Cristos trebuie să ia aminte la exemplul Lui de smerenie!

În acest pasaj folosește termenul de „taină" ca și sinonim pentru Evanghelie, mesajul crucii, înțelepciunea Lui Dumnezeu. Este o taină nu pentru că este destinată doar unui grup de oameni iluminați ca și în cazul unei religii misterioase. Evanghelia este un taină pentru că mesajul ei este contrar înțelepciunii umane și de aceea este disponibilă numai prin revelație divină, prin crucea și învierea Lui Cristos.

Ceea ce omul nu poate să descopere prin inteligența și înțelepciunea sa, Dumnezeu a revelat prin Fiul Său.

Rolul apostolului și al tuturor creștinilor este să facă acest mister cunoscut și vizibil pentru lumea din jurul lor. Și ce se cere fiecărui

administrator decât să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Având în vedere că Pavel este doar un slujitor al lui Dumnezeu, nimeni altcineva în afară de Dumnezeu nu poate evalua isprăvnicia lui. Doar Domnul, Stăpânul, poate să evalueze ce este bine sau rău în robii Săi.

Judecățile umane și opiniile, criticile sau laudele pot părea acum relevante, dar numai Domnul cunoaște adevărata motivație a inimii unei persoane. Corintenii și toți creștinii deopotrivă nu trebuie să fie prea asprii în evaluarea lor.

Un slujitor al Lui Dumnezeu nu trebuie să se ,,fălească" cu poziția lui specială sau cu apartenența lui la o clasă socio-economică de elită. Tot ceea ce are și ceea ce ține de slujba lui vine de la stăpânul său. Comportamentul corintenilor influențat de sofiștii greci demonstra exact opusul. Adică, ei foloseau numele unui lider pentru a se asocia cu el și cu imaginea lui cu scopul de a se plasa pe o treaptă superioară față de alți credincioși. Acest tipar păcătos Pavel îl atacă în versetele 6 și 7.

Pavel îi atenționeză pe creștinii din Corint că un slujitor al Lui Dumnezeu care predică Evanghelia este de multe ori desconsiderat, chiar disprețuit, fără o situație materială deosebită și fără prea mulți simpatizanți. El se dă pe sine ca exemplu corintenilor. El apelează la statutul lui de urmaș al Lui Cristos care merită urmat, a cărui mesaj merită ascultat și asimilat. Autoritatea unui astfel de slujitor este dată de prezența și puterea de transformare a Duhului Sfânt, nu de o retorică inteligentă motivată de o agendă ascunsă.

Viața creștină nu poate fi redusă la o serie de afirmații teologice. Ci, ea trebuie să fie o viață transformată, trăită în smerenie după exemplul Domnului Isus Cristos.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Descrie o situație din viața ta în care critica celor din jurul tău te-a descurajat în a-L sluji pe Domnul ! Tu ai criticat pe cineva ?

Întrebarea 2: Mesajul unui evanghelist cu darul evanghelizării poate fi o sursă foarte bună de inspirație pentru a te ajuta să prezinți Evanghelia unor persoane din afara bisericii! Tu ai încercat vreodată să urmezi un anumit tipar în evanghelizare? Ai reușit să transmiți cuiva mesajul Evangheliei?

Întrebarea 3: Gândește-te la cineva apropiat care te-a inspirat în slujirea creștină. Care sunt câteva trăsături prin care această persoană te-a inspirat?

Întrebarea 4: De-a lungul secolelor liderii bisericii au aplicat în diferite feluri principiile de conducere prezentate de Scriptură. Oare cum putem recunoște un slujitor adevărat de unul fals? (Gândește-te și la Marcu 9:35)

III. Exercițiu aplicativ

Atunci când Cuvântul Lui Dumnezeu nu este autoritate supremă în biserică, diviziunile sunt inevitabile. Asta se întâmplă des în biserică când oamenii ajung să-și impună propriile idei în detrimentul adevărului Scripturii. Când adevărul Scripturii nu este singura autoritate, opinia omului devine autoritate!

Mulțumește Domnului pentru liderii bisericii!

Roagă-te pentru liderii bisericii ca Domnul să le dea înțelepciune, să-i apere de ispite și să-i țină credincioși!

Roagă-te ca atitudine ta să fie una corectă față de ei, fără judecăți pripite, ci cu o abordarea plină de discernământ!

Notițe:

Lecția 5

Atitudinea față de sexualitate

1 Corinteni 5:1-13; 6:12-20

I. Explicarea lecției

În pasajul din 1 Corinteni 5:1-13 apostolul Pavel abordează o altă problemă existentă în biserică, una care ține de relațiile intime. În mod concret, un bărbat din biserică era implicat în relații sexuale cu soția tatălui său, iar comunitatea în loc să respingă acest comportament, îl acceptau și chiar se lăudau cu acest om.

Problema este abordată direct de către apostol care le cere credincioșilor să jelească un astfel de om și să respingă acest păcat prin îndepărtarea lui din adunare. Cel care persevereză în păcat și nu caută pocăința nu poate să fie tolerat în Biserica lui Isus Cristos. Pavel cere întregi biserici să participe la disciplinarea celui în cauză. Scopul disciplinării nu este acela de a obține un fel de răzbunare față de cel care a persistă în păcat. Ci, prin această metodă se cere adunării să caută o cale pentru salvarea celui căzut în păcat.

Nevoia separări de rău este fundamentată pe o Sărbătoare din Vechiul Testament (vezi Deuteronom 16). Corintenilor li se cere să se separe de acest om implicat în adulter deoarece el reprezintă aluatul cel vechi din biserică. Acceptarea lui în adunare implică alterarea întregului.

Paralela pe care apostolul Pave o face între problema purității sexuale și sărbătoarea Pascală este foarte profundă și cu un impact foarte puternic. Eliberarea poporului Israel prin jertfirea mielului pascal în Egipt este o prefigurare a eliberării obținute de către sacrificiul făcut de Fiul lui Dumnezeu. Prin jertfa de la cruce

Biserica este curățită și eliberată de sub blestemul păcatului și al morții. Îndepărtarea aluatului vechi în timpul Sărbătorii Pascale este un simbol prin care se arată nevoia permanentă a fiecărui credincios de a-și curăța viața de ceea ce este rău. Aluatul cel vechi – răul tolerat în adunare – arată că biserica nu trăiește în lumina jertfei lui Cristos.

Aici vedem relația dintre modul indicativ și modul imperativ din argumentul lui Pavel. Modul indicativ (sacrificiul lui Cristos) este fundamentul pentru modul imperativ (îndemnul la curățire). Pentru credincioși, chemarea la curățire în relațiile fizice este o consecință inevitabilă a credinței în jertfa lui Cristos de la cruce. De aceea, adulterul și orice formă de compromis din punct de vedere sexual este incompatibil cu viața creștină, adică cu chemarea la sfințire pe care ne-a făcut Dumnezeu prin relația noastră cu Isus. Separarea de rău este un standard la care credincioșii sunt chemați să țină și să nu dea înapoi!

În versetele de la 9 la 13 Pavel clarifică cerințele lui deoarece se pare că se crease o anumită confuzie în biserică. Prin intermediul unei scrisori anterioare, apostolul le-a cerut să nu se asocieze cu cel imoral. Autorul explică faptul că s-a referit la un frate sau o soră care pesistă în mod flagrant în păcat. Chemarea de ne disocia de un credincios care nu se pocăiește, nu reprezintă o formă de ură sau de îngâmfare, ci un mod de a respinge comportamentul păcătos. Această chemarea este izvorâtă din dragoste și ea arată dorința noastră de a vedea întoarcearea de la păcat din partea celui căzut.

Tratarea celui căzut în păcat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat este un mod eronat de tratare a păcatului și astfel credinciosul căzut în păcat este indus în eroare față de gravitatea situației de păcat în care se află. Domnul Isus ne avertizează despre pericolul de a-i judeca pe alții, totuși aici Pavel îndeamnă credincioșii să se judece unii pe alții, iar cele două texte nu se contrazic. Domnul Isus a dat și El instrucțiuni despre modul de administrarea a disciplinei în biserică (Matei 18:15-20). Judecata interzisă este cea care vine din

îngâmfare și care poziționează pe unii pe o treaptă valorică superioară față de ceilalți. Procesul de disciplinare trebuie administrat în dragoste, cu recunoașterea faptului că cei care conduc procesul ei înșiși sunt păcătoși care au în peramență nevoie de harul lui Dumnezeu.

În pasajul din 1 Corinteni 6:12-20 Pavel subliniază și mai clar incompatibilitatea dintre un crendicios și imoralitatea sexuală. Prin relația pe care o avem cu Cristos, suntem parte a trupului Său, nu doar din punct de vedere spiritual, ci și fizic. De aceea, creștinul nu are opțiunea de a-și folosi trupul pentur îmbuibare cu mâncare, sau pentru relații fizice cu cineva care nu îi este soț/soție.

Motivarea argumentului prezentat de apostol se reazămă pe afirmația aceasta: „Ați fost cumpărați cu un preț!" Cu alte cuvinte Cel care a plătit pentru noi, ca să ne elibereze din sclavie și din moarte are dreptul să ne spună ce să facem cu trupurile noastre.

I. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Viața creștină implică o reacței față de rău. Oare există vreo formă de manifestare a răului în anturajul tău (familia ta, locul de muncă, calculator, telefon, etc)? Care este modul în care poți să confrunți acest rău?

Întrebarea 2: De foarte multe ori ne este greu să avem o reacție și să ne împotrivim unui rău care se manifestă lângă noi. Oare de ce este mai ușor să tolerăm răul decât să-l confruntăm?

Întrebarea 3: Care este rolul disciplinării în sfințirea la care este chemat fiecare credincios? Care este momentul oportun în care biserica trebuie să aplice disciplinarea? Care este rolul membrilor bisericii în aplicarea disciplinării?

Întrebarea 4: Păcatul imoralității sexuale este unul care este răspândit astăzi mai mult ca oricând, în special datorită accesibilității foarte facile prin intermediul intenetului la care avem acces. Ce poți să faci ca să „Fugi" de acest păcat așa cum cere Cuvântul în 1 Corinteni 6:18?

Întrebarea 5: Care sunt consecințele imoralității sexuale despre care avertizează apostolul Pavel în 1 Corinteni 6:12-20?

III. Aplicație

Acum la sfârșitul acestei lecții te invit să meditezi la partea a doua a versetului 20 din capitolul 6. Prin duhul tău și prin trupul tău ești chemat să dai slavă lui Dumnezeu. Stai în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și cere-I Lui să-ți arate dacă sunt în tine gânduri, dorințe, atitudini sau comportamente care nu dau slavă lui Dumnezeu!

De asemenea, gândește-te la faptul că tu ca și credincios ești un spațiu pe care Dumnezeu dorește să-l locuiască! Roagă-L să te umple pe deplin și să-și facă simțită prezența în viața ta!

Notițe:

Lecția 6

Atitudinea față de drepturile și privilegiile sociale

1 Corinteni 6:1-11

I. Explicarea lecției

Cum a ajuns biserica din Corint în situația de a avea păcatul în mijlocul ei, și de ce nu avea puterea să-l judece?

La această întrebare răspunde Pavel în paragraful de față (6:1-11). El apelează la perspective escatologice afirmând că noi vom judeca lumea și îngerii. Dar oare de ce apelează la probleme viitoare când el are de rezolvat în biserica din Corint lucruri legate de problemele curente ale vieții ? Dacă nu suntem conștienți de chemarea noastră, nu ne vom strădui să ne pregătim pentru ea ca să trăim în lumina ei. Cel care nu-și exercită credincioșia în lucrurile mici, nu va fi credincios și drept nici în lucrurile mari (Luca 16:10-12). Cel care nu judecă drept în lucrurile materiale privitoare la viața aceasta, nu va judeca drept în lucrurile ce privesc sufletele oamenilor. Noi vom fi din aceia care vor judeca lumea și îngerii, dacă vom avea dezvoltată capacitatea de a judeca. Și această capacitate se dezvoltă folosind-o aici pe pământ, începând cu lucrurile mici.

Cel care crede cu adevărat aceste lucruri se va pregăti pentru ele !

În lumina acestor adevăruri, Pavel îndeamnă ca problemele din biserică să se rezolve în cadrul bisericii si nicidecum apelând la instanțele lumești. Trebuie să creștem în a judeca lucrurile ce ne privesc. Cuvântul Lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt ne vor ajuta în a deveni mai înțelepți. Înțelepciunea te ajută să iei deciziile cele mai bune în lumina informațiilor pe care le deții.

Dar rădăcinile problemei din Corint erau și mai adânci: existau nedreptățiți între ei. Existau frați nedrepți și frați nedreptățiți. Ambele categorii nu lăsau de la ei, de dragul fratelui său, a păcii, sau de dragul Domnului. Celui care nu poate să renunțe de dragul semenului său la „lucruri de foarte mică însemnătate", arată valoarea pe care a dat-o în sufletul lui acestor lucruri. Atașarea sufletului nostru de lucruri materiale mai mult decât de lucrurile spirituale, deschide o cale foarte periculoasă pentru credință.

Fiecare dintre noi trebuie să ne silim să nu fim nedrepți cu frații noștri, amintindu-ne continuu că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția Lui Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă am fost nedreptățiți, să acceptăm mai degrabă paguba, amintindu-ne de exemplul Fiului lui Dumnezeu, care a acceptat să fie nedreptățit și a suferit o împotrivire așa de mare față de Sine din partea păcătoșilor. Prin răstignirea pe cruce, Isus Cristos a acceptat să fie „păgubit" de drepturile Lui și de demnitatea Lui. Prin renunțarea Lui, noi am ajuns să avem parte de mari privilegii din partea lui Dumnezeu. Toți cei care se numesc urmașii Lui sunt chemați să urmeze exemplul Lui de renunțare de sine. Aceasta este înțelepciunea Evangheliei lui Dumnezeu descoperită nouă în trăirea lui Isus Cristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Printre drepturile sociale care le avem ca cetățeni, avem și dreptul la o judecată făcută de un judecător profesionist. Cum ar trebui creștinii să-și rezolve disputele dintre ei?

Întrebarea 2: Care ar fi pentru tine „lucrurile de mică însemnătate” la care face Pavel referire în versetul 2? Dar cele de „mare însemnătate”?

Întrebarea 3: Enumerați câteva nedreptăți „mici” întâlnite azi între frați. Care sunt câteva lucruri care te-ar putea ajuta să nu fii dintre cei nedrepți ?

Întrebarea 4: Cine trebuie să judece în biserică: toți sau doar unii? Există o ierarhie ? Putem vorbi de autorități în domeniu ?

Întrebarea 5: Tu ești în procesul de creștere a capacității de judecată? Cum ai putea să-ți dezvolți această capacitate mai mult decât până acum? Oare ce te poate face mai înțelept ?

<u>Întrebarea 6:</u> Am fost spălați, sfințiți, socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Hristos. Cât de important e Numele Domnului în acțiunile tale, sau cât ții cont de cum e afectat Numele Domnului din cauza acțiunilor tale ? Ai în vedere faptul că Numele Domnului ar putea avea de suferit din cauza ta?

Notițe:

Lecția 7

Atitudinea față de statutul familial și social

1 Corinteni 7:1-40

I. Explicarea lecției

Capitolul 7 face trecerea către următoarea secțiune a cărții (7:1-15:57) în care apostolul Pavel răspunde punctual unor chestiuni doctrinare care i-au fost adresate printr-o scrisoare de către un grup de membri ai bisericii. Între acestea sunt mai multe probleme legate de căsătorie, de atitudinea creştinului faţă de statutul social (robie respectiv libertate), de cadrul relaţiilor cu lumea păgână în ce priveşte hrana jertfită idolilor precum şi raportarea față de ceremoniile dedicate idolilor, de modul de desfășurare al Cinei Domnului, de darurile spirituale (vorbire în limbi, proorocie), etc.

Pavel discutase anterior problema imoralității sexuale (1 Corinteni 5:1-13; 6:9-20). Mai apoi, apostolul continuă să abordeze acest subiect al purității sexuale cu precădere în relațiile de căsătorie, deoarece căsătoria este instituția rânduită de Dumnezeu care oferă singurul cadru legitim pentru împlinirea dorințelor sexuale.

Pasajul conține două secțiuni. **În prima secțiune** (7:1-24) găsim răspunsul la problemele legate de relațiile dintre soți. Sfaturile și învățăturile pe care le găsim în acest pasaj trebuie înțelese în contextul iminentei reveniri a lui Cristos pe de o parte și al dorinței lui Pavel de a arăta că responsabilitățile celui căsătorit vor afecta capacitatea de slujire a acestuia și ca urmare o dedicare totală pentru slujirea lui Cristos s-ar putea realiza doar în condițiile în care acesta ar rămâne necăsătorit. Totuși, nu li se cere celor casatoriti cu soți creștini sau necreștini să se despartă pentru a se dedica mai mult slujirii lui Cristos, nici celor necăsătoriți să refuze

căsătoria pe motiv că responsabilitățile conjugale sunt incompatibile cu slujirea creștină.

Versetele 1-16 relevă starea tensionată și conflictele care au apărut în cadrul familiilor Bisericii din Corint. Cauza primară a acestor conflicte a fost de natură duhovnicească și avea de a face cu o exacerbare a spiritualului: unele femei din Biserică credeau că relațiile sexuale cu soții, creștini sau necreștini, le afectează spiritualitatea sau mai mult sunt incompatibile cu slujirea lui Cristos. Alții, care s-au convertit la creștinism, dar ai căror soți/soții nu se încreștinaseră, au început să aibă dubii în privința unirii trupești cu partenerul de viață, crezând că aceasta le va afecta sfințenia. Astfel, au ajuns la concluzia că ar fi mai bine să divorțeze. Răspunsul lui Pavel este foarte ferm; el le cere celor care sunt căsătoriți să nu se despartă, chiar dacă partenerul de viață este necredincios, deoarece prezența unui credincios într-o familie în care celălalt soț nu este creștin sfințește mediul familial, fapt de care va beneficia atât soțul necredincios, cât și copiii. Mai mult, Pavel interzice abstinența sexuală între soți, fiind acceptabilă, ca excepție, doar în contextul practicării postului și a rugăciunii, dar numai în urma unei învoiri și pentru o perioada limitată. „Și aceasta o spun ca îngăduință, nu ca poruncă." (I Cor. 7:6).

În continuare apostolul Pavel subliniază faptul că starea în care a fost găsit credinciosul în momentul convertirii sale, căsătorit sau necăsătorit, nu este deloc importantă, pentru că ceea ce contează, în ultimă instanță, este rămânerea în Cristos, în orice circumstanțe (v. 17). Prin umare, preocuparea credinciosului nu ar trebui să fie aceea de a-și schimba statutul social, ci de a-și întări loialitatea față de Domnul Isus Cristos. Ca argument în favoarea opiniei sale supune atenției corintenilor, în primul rând, o discuție despre modul în care un creștin ar trebui să se raporteze la tăierea împrejur. Concluzia este aceea că din punctul de vedere al tăierii împrejur, creștinul evreu sau neevreu trebuie să rămână în starea în care se afla atunci când s-a convertit, pentru că în final contează ascultarea de voia lui Dumnezeu (7:18-19).

În al doilea rând, dezbate modul în care sclavii ar trebui să se raporteze la starea lor după ce s-au încreștinat. În ce privește robia, situaţia diferă: omul liber este rob al lui Dumnezeu, iar cel rob este un eliberat al lui Dumnezeu. Totuși, Pavel nu recomandă resemnarea, ci, dacă cineva poate, ar fi bine să întreprindă acţiunile necesare pentru a deveni liber. În caz contrar, ei nu trebuie să devină rebeli, ci să rămână în starea în care se găseau atunci când au fost chemați la credință, întrucât ceea ce contează până la urmă este statutul lor în Cristos. Cu toții, atât sclavii, cât și oamenii liberi, fără nicio excepție, au devenit de fapt robi ai lui Cristos prin convertirea la creștinism. Așadar, în cele din urmă, adevărata libertate nu este altceva decât sclavie (robie) în Cristos, pentru că în versetul 23, Apostolul Pavel accentuează în mod aparte ideea potrivit căreia toți creștinii, sclavi sau oameni liberi, au fost (răs)cumpărați cu un preț de către adevăratul Stăpân, Domnul Isus Cristos.

În cea de a doua secțiune (7:25-40) găsim cele două motive pentru care apostolul Pavel recomandă celibatul, fără a respinge căsătoria – pe care o protejează din toate punctele de vedere, după cum am și putut constata până acum. Primul motiv este cel escatologic – parousia, iminența revenirii lui Cristos. Al doilea motiv are o natură pragmatică, țintind spre o dedicare totală în ceea ce privește slujirea lui Cristos. Cuvintele lui Pavel sunt contra-culturale față de atitudinea lumii noastre atunci când el aduce un argument în favoarea celibatului. Cultura noastră contemporană s-a îndepărtat de la căsătorie către conviețuirea sau coabitarea fără angajamente - uniune liberă, concubinaj - dar niciunul dintre acestea nu este ceea ce afirmă Biblia când vorbește despre a fi celibatar. Există câteva concepte de bază pe care creștinii trebuie să le înțeleagă despre celibat. În primul rând, o persoană singură trebuie să aibă darul celibatului. Acest dar implică controlul asupra dorințelor sexuale, astfel încât să poată evita imoralitatea sexuală. În al doilea rând, darul celibatului poate fi temporar. În al treilea rând, nu există niciun avantaj spiritual în a fi singur față de a fi căsătorit - ambele sunt daruri de la Dumnezeu. În al patrulea rând,

o persoană singură Îl poate sluji pe Domnul mai eficient decât o persoană căsătorită. Problema nu este superioritatea morală sau spiritualitatea superioară, ci o chestiune de timp pentru slujire. Unii dintre cei mai activi creștini ai tuturor timpurilor au fost bărbați și femei singure: apostolul Pavel, Sfântul Augustin, Robert Murray McCheyne, Florence Nightengale, Hemietta Mean, Lottie Moon, John R.W. Stott și mulți alții.

Pe de altă parte, uneori invocăm obligațiile familiale ca și scuză pentru a ne motiva lipsa de dedicare față de slujire. Astfel, ajungem să nu participăm la întâlnirile bisericii, să nu-i ajutăm pe alții, să nu ne deschidem casele pentru studii biblice pierzând oportunitățile pregătite de Dumnezeu pentru a ajuta și a sluji în Împărăția lui Dumnezeu.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Căsătoria trebuie să fie o protecție împotriva imoralităţii şi o investiţie în relaţii frumoase între soți. În căsătorie, soţul şi soţia îşi aparţin unul altuia, nu sunt singuri stăpâni pe viaţa şi trupul lor. Cum credeţi că ar trebui să influenţeze acest adevăr felul nostru de vorbire, tandreţea, politeţea, respectul, deschiderea unul pentru celălalt – în familie?

Întrebarea 2: Există în cadrul bisericii familii mixte, adică familii în care doar un partener este credincios. Divorţul trebuie evitat, dacă partenerul necreştin nu îl cere. Însă în unele situații aceasta implică suferință și multe sacrificii. Care credeți că sunt motivele pentru care soțul credincios ar trebui să accepte această stare? Cum ai putea încuraja pe cineva care se confruntă cu astfel de probleme

să nu divorțeze? Aduceți în rugăciune familiile mixte pe care le cunoașteți.

Întrebarea 3: Cu toții căutăm libertatea. În ultima vreme, libertatea e considerată cea mai înaltă virtute, și e căutată de toți cei care sunt sau se consideră asupriți. Dar, libertatea în Cristos nu e la fel ca libertatea politică sau economică. În realitate, unii dintre cei mai crunt asupriți oameni din istorie au avut libertate deplină în Cristos. Deși pare o contradicție, robii lui Cristos au parte de adevărata libertate. Cum poți explica acest paradox? Încearcă să exemplifici aplicând acest paradox la propria persoană.

Întrebarea 4: Ideea centrală din acest pasaj este aceea că cei care sunt robi ai lui Cristos trebuie să facă din slujirea Lui o prioritate indiferent de statutul lor social sau situația familială. Cum poți atinge acest țel ținând cont de responsabilitățile jobului, business-ului și familiei? Dacă nu ai reușit, care sunt lucrurile care te împiedică?

Întrebarea 5: Care sunt avantajele și dezavantajele căsătoriei din punct de vedere economico-social? Dar ale celibatului? Dar din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu?

III. Aplicație

În viață trecem uneori prin dificultăți care influențează slujirea noastră pentru Cristos. În astfel de situații cauți să-ți schimbi circumstanțele sau să-L slujești pe Cristos prin intermediul lor? Consideri aceste situații ca pe o oportunitate de a-I sluji lui Cristos, sau mai degrabă ca pe o scuză să nu faci asta? Te rogi mai mult pentru ca să Îl poți sluji pe Dumnezeu sau pentru ca El să îți schimbe situația?

Meditează la aceste întrebări și ia decizia să fii devotat lui Dumnezeu și când te confrunți cu dificultăți.

Notițe:

Lecția 8

Libertatea creștină între cunoaștere și dragoste

1 Corinteni 8:1-9:27

I. Explicarea lecției

În acest pasaj apostolul Pavel nu abordează doar o problemă specifică a bisericii din Corint; el conturează fundamentele teologice pentru înțelegerea libertății și dragostei creștine. Învățăturile de aici subliniază că libertatea creștină nu este absolută sau egoistă. Este guvernată de principiul iubirii și de angajamentul de a zidi trupul lui Cristos. Accentul este pus pe importanța iubirii în etică creștină. Iubirea nu este doar despre sentimente sau emoții; implică un angajament practic de a căuta binele și protecția altora, chiar și atunci când necesită sacrificii personale. Această înțelegere a iubirii îi poate ghida pe credincioși în problemele etice și morale complexe generate de contextul socio-cultural în care trăiesc.

Pavel ilustrează, de asemenea, modul în care înțelegerea teologică ar trebui să modeleze viața practică. Cunoașterea „celor tari" din Corint despre inexistența idolilor este corectă. Cu toate acestea, el îi cheamă să treacă dincolo de simplă cunoaștere și să lase acțiunile lor să fie ghidate de iubire. Această sinteză a cunoașterii și a iubirii în acțiune oferă perspective valoroase pentru credincioșii care se străduiesc să-și trăiască credința în mod autentic. În alte cuvinte, Pavel îi învață pe creștinii din Corint și implicit pe toți creștinii cum să folosească libertatea creștină. Această libertate este un dar prețios pe care l-am primit prin Isus Cristos. El ne aduce pace și bucurie în orice circumstanță. Totuși, dacă nu îl folosim corespunzător el se poate transformă într-o piedică în calea progresului nostru spiritual sau într-un motiv de păcătuire pentru alți credincioși.

Principiul priorității dragostei în stabilirea limitelor libertății creștine este dezvoltat pornind de la chestiunea specifică a hranei jertfite idolilor. Pentru a înțelege pe deplin situația în care se aflau corintenii, trebuie mai întâi să înțelegem semnificația socială și religioasă a mâncării jertfite idolilor în lumea greco-romană. Mesele cu alimente sacrificate idolilor erau obișnuite, având loc adesea în temple și făcând parte din închinare sau din adunările civice și sociale. Atitudinile creștinilor corinteni față de consumul acestui fel de hrană au variat. Unii, recunoscând că idolii nu au existență reală, s-au simțit liberi să mănânce astfel de alimente fără ca conștiința lor să fie pângărită. Alții, posibil cei din medii păgâne, au considerat practica profund tulburătoare și dăunătoare din punct de vedere spiritual. Problema consumului de alimente sacrificate idolilor era foarte serioasă fiindcă în esență este una de idolatrie, respectiv atribuirea unei valori supreme unui lucru sau altcuiva decât lui Dumnezeu, încălcându-se astfel primele porunci din Lege (Exod 20:3-4).

Idolatria nu se limitează numai la culturile antice sau primitive; este o tendință umană universală care poate lua multe forme. În societatea contemporană, idolii pot lua forma bogăției, statutului, puterii sau chiar a anumitor relații. Ca și creștini, trebuie să ne evaluăm în mod constant viața și să ne eliberăm de orice formă de idolatrie. Acest accent pe idolatrie amplifică nevoia de maturitate creștină și discernământ în exercitarea libertății creștine. În capitolul 8, Pavel nu vizează în special idolatria. Aici enunță un principiu care trebuie să guverneze stabilirea limitelor libertății creștine în comunitate, respectiv biserica. Principiul este că trebuie să-mi limitez libertatea astfel încât să nu devin o piatră de poticnire pentru frații mai slabi (8:13).

În capitolul 9, apostolul Pavel ne împărtășește propriul exemplu despre modul în care și-a folosit libertatea pentru a-i câștiga pe alții pentru Dumnezeu. El arată clar că libertatea creștină este supusă unei legi superioare, dragostea pentru ceilalți, și ca exemplu de exercitare a libertății personale se folosește de drepturile sale de

apostol. Începe cu o apărare a apostoliei sale (versetele 1-3), apoi subliniază dreptul apostolului la sprijin material din partea bisericii ca o ilustrare (versetele 4-14). Printr-o serie de întrebări retorice, el le-a arătat corintenilor că, deși avea dreptul la sprijin material, renunțase la acel drept pentru a nu fi o piedică pentru alții. Concluzia lui este că „cei care propovăduiesc Evanghelia au dreptul să trăiască din Evanghelie" (versetul 14). În continuare explică de ce nu a beneficiat de sprijinul material care i se cuvenea, subliniind că dăruirea și devotamentul pentru propovăduirea Evangheliei are prioritate față de libertate. Deși predicarea era o sarcină încredințată lui, de Dumnezeu, el se hotărâse să-și exercite libertatea refuzând suportul material, ca să nu fie o sarcina pentru cei din biserică (versetele 15-18). În versetele 19-27, el a oferit câteva exemple de dedicare apostolică, bazate pe dorința lui de a câștiga oameni pentru Cristos: refuzul său de a-i antagoniza pe evrei nesocotindu-le tradițiile, acceptarea ideilor sau practicilor neamurilor atâta timp cât acestea nu erau în conflict cu principii spirituale și în final considerația lui pentru cei slabi. Încheie acest capitol cu exemplul unui sportiv care s-a străduit din plin pentru a câștiga premiul.

Pasajul studiat aruncă lumină asupra realizării practice a libertății și iubirii creștine. Ne provoacă să reconsiderăm modul în care ne exercităm libertățile și ne invită să acordăm prioritate dragostei față de frații noștri de credință chiar dacă aceasta implică limitarea libertăților noastre personale. În el găsim resursele de înțelepciune necesare pentru a ne asigura că acțiunile noastre contribuie la edificarea trupului lui Cristos, mai degrabă decât să provoace dezbinare sau rău.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Libertatea creștină e comparată uneori cu o șosea mărginită cu câte un șanț pe fiecare parte. Atâta timp cât rămânem pe ea, ne merge bine și putem prospera spiritual. Pe de o parte,

șanțul este legalismul, care reduce creștinismul la o listă de lucruri pe care nu trebuie să le faci, care îi fură vitalitatea. Pe de altă parte, șanțul este sincretismul, care îmbină credința creștină cu orice și totul, până când își pierde locul distinctiv și suprem. A ceda fie legalismului, fie sincretismului ne privează de libertate. Ce părere ai despre această ilustrație? Care sunt formele pe care le ia legalismul și sincretismul în creștinismul contemporan? Discutați în grup asupra acestor forme.

Întrebarea 2: În cultura noastră nu mai avem probleme cu cărnurile care au fost oferite idolilor. Care sunt astăzi „zonele gri" adică nu sunt neapărat greșite în sine, dar ai putea lua în considerare să le eviți în anumite circumstanțe din cauza unui frate mai slab, aplicând principiul limitării libertății prin dragoste?

Întrebarea 3: Pasajul studiat ilustrează faptul că conștiința joacă un rol esențial în modul în care interpretăm și aplicăm libertățile noastre creștine. Ca și creștini, trebuie să fim sensibili la acest fapt și să respectăm convingerile diferite ale fraților și surorilor noastre în Cristos. Pe baza convingerilor tale religioase te încadrezi între cei tari sau între cei slabi? Ce îți propui să faci pentru ca aceste convingeri să nu devină o sursă de conflict în biserică?

Întrebarea 4: Pavel este clar în explicarea dreptului la răsplată a unui slujitor: cheltuielile unui slujitor în exercițiul slujirii trebuie acoperite de Biserică, conform Scripturii (este o implicare în slujire a Bisericii, dar şi o răsplătire pentru osteneală şi dedicarea slujitorilor). În ce fel se aplică astăzi acest principiu? Cum te implici tu în această slujire?

Întrebarea 5: Slujirea creştină este comparată cu o competiţie de atletism, în care sportivul vrea să câştige premiul. Creştinul, la fel ca sportivul, trebuie să aibă un program, un regim alimentar, un regim fizic, discipline spirituale, o listă de priorități, o cunoaştere clară a țintei. Cum stai relativ la aceste aspecte ale vieții tale de credință?

III. Aplicație

„Cei slabi" de astăzi probabil că nu se luptă cu hrana sacrificată idolilor, dar ar putea fi o problemă de păcat din trecut asupra căreia au avut biruință și în care ar putea fi duși înapoi. O aplicație comună cu acest pasaj este consumul de alcool, deoarece este o libertate în Scripturi, dar o luptă foarte reală care provoacă dependență pentru mulți.

De asemenea, ne putem gândi și la alte domenii precum consumerismul și lăcomia. Este posibil să nu luăm în considerare modul în care îmbrăcămintea, mașinile sau stilul nostru de viață îi pot afecta pe alții care găsesc o identitate ne-sănătoasă în acele lucruri. Ar putea fi controverse în legătură cu participarea la petreceri, dansul sau folosirea cuvintelor care duc la bârfă sau vulgaritate. Ideea pe care o spune Pavel este că ceea ce ar putea fi o libertate pentru noi poate fi o luptă sau un obstacol în credință pentru altcineva. Aceasta nu înseamnă că suntem pe deplin legați de conștiința tuturor celorlalți, dar înseamnă că trebuie să avem grijă ca libertatea noastră să nu distrugă credința altcuiva.

Pașii pe care îi putem face pentru a preveni acest lucru ar fi:

- să ne gândim dacă cunoștințele noastre teologice ne fac să fim îngâmfați sau mai degrabă iubitori de frați
- să cunoști mai bine frații și surorile tale. Nu știi cum poți să conduci neintenționat pe cineva să se poticnească dacă nu cunoști povestea lui și viața din care Dumnezeu l-a răscumpărat.
- să fim dispuși să ne declarăm drepturile sau libertățile pentru a fi evaluate in cadrul comunitar. Niciunul dintre acești pași de aplicare nu este simplu, dar fiecare dintre ei duce la o unitate mai profundă în trupul lui Cristos.

Notițe:

Lecția 9

Pericolul idolatriei – trecut și prezent

1 Corinteni 10:1-33

I. Explicarea lecției

Citind acest capitol înțelegem preocuparea pe care apostolul Pavel o are pentru a atrage atenția credincioșilor din Corint despre pericolul pe care îl reprezintă pentru ei închinarea la idoli. Simțim apăsarea lui Pavel pentru această problemă din îndemnul pe care îl face în versetul 7 (***Să nu fiți*** închinători la idoli) și mai apoi din versetul 14 (***Fugiți*** de închinarea la idoli).

Dar care era modul în care un creștin din Corint putea să fie implicat în închinarea la idoli? Oare mai erau în Biserica lui Dumnezeu din Corint credincioși care mergeau să aducă jertfe în templele păgâne din oraș?

Din argumentul dezvoltat de Pavel înțelegem că închinarea la idoli care este un pericol pentru credincioși, are de-a face cu lucrurile jertfite idolilor. Deci, idolatria este tratată ca fiind periculoasă nu prin actele de închinare din temple, ci prin carnea jertfită idolilor care mai apoi era folosită ca hrană în piețele publice, sau uneori, în casele corintenilor.

În capitolul 8 apostolul Pavel deja a vorbit despre lucrurile jertfite idolilor și a arătat foarte clar că în concepția despre lume și viață bazată pe credința creștină, un idol nu este nimic (8:4) iar mâncare nu ne aduce nimic și nici nu ne ia nimic în ceea ce privește relația cu Dumnezeu (8:8). Un creștin are libertatea să mânânce orice, dar

exercitarea acestei libertăți trebuie să țină cont de conștiința fratelui de credință!

În capitolul 10 Pavel reia discuția despre lucrurile jertfite idolilor pentru a arăta faptul că acel credincios care din cauza plăcerii de a mânca, nu ține cont de cugetul fratelui său mai slab este în pericol să cadă în idolatrie. Idolatria are de-a face cu ignorarea cugetului unui frate pentru satisfacerea poftei de a mânca. Mâncarea în sine nu este păcătoasă, dar alegerea credinciosului de a nu ține cont de cugetul unui frate este păcătoasă. Astfel, împlinirea plăcerii personale ajunge să fie așezată mai presus de împlinirea plăcerii lui Dumnezeu. Iar cei care nu caută să fie plăcuți lui Dumnezeu mai presus de plăcerea personală cad în idolatrie.

Ce se întâmplă atunci când un om nu caută să placă lui Dumnezeu? Ajunge să sufere consecințele. Un exemplu de acest fel este prezentat de Pavel în versetele de la 1-11. Această secvență din istoria poporului Israel are menirea să arată ce se întâmplă cu copiii lui Dumnezeu care urmăresc împlinirea poftelor în afara cadrului stabilit de Dumnezeu.

În Biserică, noul popor al lui Dumnezeu vine în părtășie la Masa Domnului (10:14-22), unde credincioșii împreună formează un singur trup spiritual. Acest trup spiritual cere mădularelor să caute să rămână în legătură cu Dumnezeu prin pâinea și vinul care sunt consumate în cadrul serviciului de închinare. Dar, mai apoi, această legătură spirituală cu Dumnezeu este întrupată prin legăturile pe care le avem unii cu alții ca parte a trupului lui Cristos. Aceste legături sunt caracterizate de iubire și grijă față de aproape. Cel care dorește să fie într-o relație de iubire cu Dumnezeu trebuie să rămână într-o relație de iubire cu fratele lui! Cel care alege în mod voit să își împlinească plăcerea personală în detrimentul cugetului fratelui, sfidează în mod direct Masa Domnului și astfel ajunge să atragă mânia lui Dumnezeu.

De asemenea, cel care alege să sfideze relația cu fratele lui pentru a-și împlini plăcerea de a mânca dintr-o bucată de carne care a fost dedicată idolilor, se deschide pentru influența demonică (10:20-29).

Căderea în idolatrie este o realitate despre care Scriptura dorește ca să știm pentru a ne păzi (10:12-13). Iar cel ce crede că stă în picioare este chemat să vegheze ca nu cumva să ajungă să facă ceva împotriva plăcerii lui Dumnezeu.

Chemarea noastră este să căutăm să aducem plăcere lui Dumnezeu în toate lucrurile (10:31-33). Aceasta a fost chemarea pe care Pavel a urmat-o și el a urmat exemplul Domnul Isus Cristos.

II Discuţii la grup: Întrebări şi aplicaţii

Întrebarea 1: Având în vedere subiectul idolatriei despre care vorbește acest capitol, consideri că este relavant pentru credincioșii din zilele noastre, avertismentul adresat de Pavel corintenilor?

Întrebarea 2: Un aspect care ne surprinde în acest pasaj este modul în care este privită mâncarea de către Pavel. Când o mâncare este „păcătoasă” și când anume o mâncare nu este „păcătoasă”?

Întrebarea 3: Scriptura este foarte directă și dură atunci când vine vorba despre relațiile din trupul lui Cristos. Oare de ce o gestionare defectuoasă a relațiilor cu ceilalți membrii din Trupul lui Cristos ajunge să stârnească gelozia lui Dumnezeu?

Întrebarea 4: Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează despre pericolul de a ne plasa sub influența demonică prin alegerea voită de a ne împlini plăcerile contrar cadrului stabilit de Dumnezeu. Pe lângă plăcerea de a mânca (care este pusă de Dumnezeu în noi), care sunt alte plăceri care pot să pună stăpânire pe noi?

Întrebarea 5: Ai făcut vreo alegere bazate pur și simplu pe un motiv de genul: „îmi place mie și restul nu mai contează”? Oare de ce sunt periculoase alegerile bazate pe un astfel de motiv?

Notițe:

Lecția 10

Biserica la închinare în jurul Mesei Domnului

1 Corinteni 11:2-34

I. Explicarea lecției

În capitolul 10, după ce ne prezintă istoria poporului evreu care piere în pustie, Pavel afirmă că Dumnezeu nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, ci împreună cu ispita a pregătit și MIJLOCUL să ieșim din ea. Textul continuă cu un pasaj despre Cina Domnului, sugerând ca mijloc pe Hristos Capul, cu a cărui trup și sânge ne împărtășim, și Hristos Trupul, Biserica Lui Dumnezeu, comunitatea, frații de lângă noi, între care trăim.

Capitolul 11 începe cu un pasaj despre rolul bărbatului și a femeii în cadrul familiei, partea finală a capitolului încheindu-se cu un paragraf tot despre Cina Domnului. Deși par că nu au de-a face cu tema prezentată, ele de fapt reprezintă cheia mijlocului pregătit de Dumnezeu pentru a învinge ispita de zi cu zi. Familia ca unitate de bază a bisericii, a trupului Domnului poate să-și împlinească menirea doar dacă atât bărbatul cât și femeia își cunosc locul și își împlinesc cu bucurie rolul dat de Dumnezeu. Pentru slujirea Bisericii Lui Hristos, care este compusă din mai multe familii, ne calificăm slujind mai întâi o parte din această Biserică, adică propria noastră familie.

În lucrarea de rugăciune și proorocie, în bătălia spirituală a acestei lumi, bărbatul trebuie acoperit, vegheat, protejat ! Și acesta este rolul principal al femeii. Femeia, este aleasă de Dumnezeu să fie instrumentul „mântuirii” soțului, a familiei, și în ultimă instanță a

întregii planete. O biserică sănătoasă este formată din familii sănătoase!

Pavel revine din versetul 17 la problema Cinei. Masa Domnului, care ar trebui să constituie prilejul refocalizării pe Hristos și pe Biserica Sa, a ajuns ocazia necinstirii Lui Hristos și Bisericii Lui. Între ei erau dezbinări, iar cei bogați îi disprețuiau pe cei săraci care nu aveau de mâncare. Locul în care ar fi trebuit ca diferențele dintre ei să fie uitate, pentru că celebrau moarte Domnului Isus Hristos, care a făcut și din unii și din alții fii de Dumnezeu, a devenit locul în care aceste diferențe se accentuau, ei ajungând să se disprețuiască unii pe alții.

Cina Domnului a fost lăsată de Dumnezeu pentru a vesti moartea Domnului și implicațiile ei. Atunci când te cercetezi sincer, găsești nevrednicie în tine și asta aduce cu sine o imperioasă nevoie de curățire în sângele Domnului Isus. În modul acesta vestim moartea Domnului, vestim că avem nevoie încă o dată de sângele care să ne curățească. Dar textul ne spune și că trebuie să deosebim Trupul Domnului. Pe lângă recunoașterea Capului Trupului ca singură soluție în împăcarea omului cu Dumnezeu, noi trebuie să deosebim si Trupul Domnului, Hristos Trupul, Biserica Lui. A deosebi trupul lui Hristos înseamnă a-i socoti pe aceia care fac parte din Trupul Său extrem de valoroși din pricina prețului cu care au fost plătiți la fel ca noi, a realiza faptul că prin ei, prin frații noștri, Duhul se poate arăta spre folosul nostru. Așa cum bărbatul are nevoie de ajutor potrivit, de femeie și noi avem nevoie de frații noștri pentru a birui ispita.

Hristos Capul și Trupul reprezintă mijlocul pregătit de Dumnezeu pentru a birui ispita.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Familia, ca celulă fundamentală a Bisericii devine biruitoare atunci când bărbatul și femeia își cunosc locul și îți împlinesc cu bucurie rolul dat de Dumnezeu. Cum caracterizați

situația bărbatului în zilele noastre? Cum apreciați evoluția femeii în zilele de azi? Din acest punct de vedere, cum vezi situația din familia ta?

Întrebarea 2: Soțul trebuie să recunoască că are nevoie de soție în lupta spirituală. Ce ar trebui să faci ca bărbat ca să beneficiezi de ajutorul de care ai neapărată nevoie?

Soția trebuie să vegheze, să protejeze soțul în lupta spirituală, ca responsabilitate principală și unică a ei. Ce ar trebui să faci ca femeie ca să poți fi într-adevăr un ajutor funcțional pentru el și pentru familia ta ?

Întrebarea 3: Interesul pentru cunoașterea lui Dumnezeu din Scriptură, scade dramatic pe zi ce trece. Unde îți cauți MIJLOCUL de a birui ispita și problemele care te apasă? Care sunt sursele de informare la care apelezi în situații de criză? Pe cine crezi când cauți soluții? Cât timp petreci în Scriptură, și cât mai crezi că are rost să cauți aici soluțiile pentru viața ta?

Întrebarea 4: Care este funcția principală a Cinei Domnului? Ce înseamnă pentru tine să te cercetezi? Ce înțelegi tu din expresia „a deosebi trupul Domnului ”?

Întrebarea 5: Cina Domnului ar trebui să fie un moment de apropiere de Dumnezeu și de frații noștri, și nicidecum de dezbinare. Fiindcă toți avem o nevoie permanentă de iertarea lui Dumnezeu, este vital să ne deprindem a-i ierta pe semenii noștri. Oare cum anume poate să crească în noi capacitatea de a ierta ?

Notițe:

LECȚIA 11

1 Corinteni cap. 12:1-13:13

Dumnezeu își împuternicește poporul prin Duhul Său pentru binele comun al Bisericii

I. Explicarea lecției

Apostolul Pavel tocmai și-a încheiat învățăturile despre modul în care credincioșii din Corint trebuia să arate respect față de Dumnezeu în închinare și respect unii față de alții în modul în care se împărtășesc la Cina Domnului.

Subiectul următor, aparent ridicat de către corinteni înșiși (cf. 12:1) și tratat pe larg în capitolele 12–14, are multe în comun cu ceea ce a fost înainte, problema de bază fiind cea a concentrării asupra sinelui în detrimentul celorlalți.

În mod specific, problema se referă la folosirea darurilor spirituale. Corintenii se concentrau mai degrabă pe darurile prin care se înălțau pe ei înșiși, decât pe cele care zidesc comunitatea, situație care amenința unitatea și crea facțiuni în cadrul bisericii.

Pe vremea lui Pavel, la fel ca și astăzi, oamenii îi considerau adesea pe cei care posedau anumite daruri (cum ar fi profeția și învățătura) ca fiind mai spirituali decât cei care posedau alte daruri (cum ar fi slujirea și administrarea). Mai mult, oamenii din lumea antică nu erau străini de formele de extaz spiritual. Nu era deloc neobișnuit ca o persoană să se lase în stăpânirea unui duh posesor, rostind bâlbâituri confuze ca dovadă a faptului că era posedată de acel duh.

În biserica din Corint, acest lucru îi ducea pe unii să se mândrească cu darurile lor spirituale, în timp ce îi priveau cu dispreț pe alții care nu manifestau aceleași daruri.

Pentru a rezolva această eroare, Pavel a subliniat că toate darurile spirituale sunt necesare pentru ca biserica să funcționeze – și a folosit corpul uman ca exemplu principal. În acest sens, în prima jumătate a cap. 12 (v. 4-11, Pavel subliniază că toate darurile spirituale derivă dintr-o sursă comună, și anume, Duhul care dăruiește daruri în comunitate. În timp ce corintenii ar fi fost de acord cu aceasta, Pavel filtrează întreaga sa discuție printr-o lentilă corporativă prin expresia „pentru binele comun" (12:7).

Această lentilă în sine devine punctul focal în a doua jumătate a capitolului 12 (v. 12-31), unde Pavel subliniază că darurile sunt mijloacele prin care Duhul ajută comunitățile creștine în vederea edificării și slujirii reciproce. Așa cum un trup ar fi o monstruozitate dacă ar avea o singură componentă, sau ar fi defect dacă ar disprețui părți din el însuși, tot așa și trupul lui Hristos trebuie să fie caracterizat printr-o apreciere a interdependenței darurilor sale corporative. Scopul fiecărei părți a corpului este să funcționeze în acord cu celelalte.

Nu în ultimul rând, utilizarea de către Pavel a metaforei trupului (12:12–26) pleacă de la principiul din 12:7 conform căruia ***fiecăruia*** *îi este dată manifestarea Duhului pentru folosul tuturor*. Cu alte cuvinte, apostolul intenționează să spună că fiecare creștin a primit cel puțin un dar anume menit să întărească comunitatea lui Hristos. Ca și în corpul fizic, nicio parte nu este dispensabilă; fiecare are o valoare..

La fel ca și corintenii, oamenii de astăzi sunt adesea confuzi cu privire la folosirea darurilor spirituale. Ei văd anumite daruri ca fiind mai interesante și mai prestigioase decât altele. Dar scopul de a fi într-o relație cu Dumnezeul viu nu este de a avea experiențe extatice sau de a fi privit ca fiind mai spiritual decât alții. Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt – care ne dă aceste daruri – pentru ca noi să fim loiali lui Isus și să-i atragem pe alții în trupul lui Hristos. Darurile spirituale au sens și au scop numai în comunitate.

Dumnezeu dă darurile Duhului Său pentru a permite comunității lui Hristos să-L manifeste pe Hristos și să-și continue lucrarea de a descoperi prezența Împărăției lui Dumnezeu.

Capitolul 13 – Excelența dragostei

Darurile spirituale sunt importante, iar corintenii ar trebui să fie zeloși să experimenteze cele mai mari daruri. Dar ceva este mai mare decât oricare și toate darurile, ceva care nu este în sine un dar spiritual dat doar unora din trup; mai degrabă este temelia, un „mod de viață" care ar trebui să dea direcție exprimării tuturor darurilor și anume *dragostea*.

Dacă caracterul iubitor al lui Hristos nu devine evident în folosirea și aplicarea oricăruia și a tuturor darurilor Duhului, practica lor devine fără valoare pentru împărăția lui Dumnezeu și o simplă demonstrație a imaturității creștine.

Pavel taxează greșeala corintenilor de a acorda prioritate darurilor spirituale. El trece dincolo de ierarhiile de daruri pentru a înțelege și a pune în practică „cea mai excelentă cale" (12:31b), respectiv supremația iubirii ca cea mai mare virtute în fiecare aspect al vieţii creștine.

Dragostea descrisă de Pavel nu este caracterizată atât de sentimente emoționale, cât de angajamentul profund față de ceilalți. Acesta este motivul pentru care este „calea mai bună/excelentă", tocmai pentru că este o manifestare a ceea ce este veșnic.

În ciuda faptului că a primit chiar și cele mai mari daruri ale Duhului, un credincios nu ar fi nimic (exterior) fără dragoste. Pavel nu spune că darurile persoanei devin mai puțin utile sau benefice fără dragoste; el anulează însăși calitatea unui astfel de credincios (13:2).

Dintre cele trei atribute excepționale (credința, speranța și dragostea) Pavel subliniază, pentru beneficiul corintenilor, că

dragostea ar trebui să fie solul principal pentru a hrăni exercitarea darurilor spirituale în adunările comune ale creștinilor (14:1).

Dumnezeu a voit să se descopere creației Sale în dragoste (Ioan 3:16). Pentru ca darurile spirituale să funcționeze conform scopului lui Dumnezeu, utilizarea lor trebuie să descopere caracterul Dumnezeului care le dă. Fără dragoste, darurile spirituale vor ascunde ceea ce li s-a dat să dezvăluie.

Când egoismul determină folosirea darurilor, ele dezvăluie prezența celor dăruiți și astfel ajung să întunece mai degrabă decât să amplifice vocea lui Dumnezeu. Dar când dragostea direcționează folosirea darurilor spirituale, ele devin expresii ale prezenței lui Hristos și, prin urmare, întăresc trupul lui Hristos.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care este responsabilitatea ta în ceea ce privește darurile tale spirituale?

În ce moduri se pot ajuta credincioșii unul pe altul să-și identifice, să-și dezvolte și să-și folosească darurile spirituale?

Întrebarea 2: Care sunt unele dintre darurile, atributele și abilitățile tale unice? Cum servesc acestea o funcție utilă acasă, la serviciu, în biserică sau în alte domenii?

Întrebarea 3: Cum poți să-ți folosești darurile în această săptămână pentru a-i edifica pe alții din biserică?

Întrebarea 4: De ce este semnificativ faptul că niciun creștin nu are **toate** darurile spirituale?

Cum ne-ar ajuta înțelegerea acestei diversități a darurilor și rolurilor din Trupul lui Hristos să slujim mai bine?

Întrebarea 5: Care sunt câteva modalități prin care îți poți folosi darurile în beneficiul altora sau/și în beneficiul bisericii tale?

Întrebarea 6: Cum te motivează capitolul 13 din 1 Corinteni să excelezi în dragoste – care sunt câteva modalități practice prin care îți poți exprima dragostea?

Care dintre virtuțile dragostei ți se pare cel mai ușor de practicat? Care dintre virtuțile dragostei ți se pare cel mai greu de practicat?

Exercițiu Aplicativ:

În ce fel te-a provocat această lecție să schimbi felul în care slujești în biserică?

Notițe:

Lecția 12

1 Corinteni 14:1-40

Scopul darurilor duhovnicești este zidirea trupului lui Cristos

I. Explicarea lecției

Capitolele 12-14 dezvăluie viziunea „carismatică” a lui Pavel despre slujirea bisericească – slujire ghidată și împuternicită de „charisme” (daruri). Duhul dă aceste daruri așa cum „determină El” (v. 11); ele sunt „manifestări” ale Duhului, sau „daruri spirituale”.

Pavel nu definește ce înseamnă „dar spiritual”, dar dă exemple de cel puțin paisprezece daruri în capitolul 12 (v. 8–10; 28–29).

În capitolul 14, el se concentrează asupra a două dintre ele, profeția și vorbirea în limbi. În timp ce a validat folosirea ambelor daruri în închinare, el i-a sfătuit pe credincioși să urmărească profeția, deoarece aceasta a servit la edificarea și încurajarea întregului trup (inclusiv pe cei necredincioși).

Deși 14:1–25 pare să se concentreze în primul rând pe vorbirea în limbi și pe pericolele acesteia, *obiectivul principal urmărit de Pavel este caracterul închinării creştine, dezvoltat încă din capitolul 10 și ghidat de capitolul 13*.

Pavel vede că urmașii lui Isus din Corint au înțeles greșit acele manifestări ale Duhului. Problema cu limbile nu era darul în sine, ci folosirea acelui dar. Corintenii l-au folosit ca o platformă pentru mândrie și l-au considerat un semn de superioritate spirituală. Folosindu-și darurile spirituale pentru a-și spori propriul statut personal, corintenii căutau să folosească Duhul ca un mecanism în jocul cultural de captare a onoarei. Se pare că ei au clasificat darurile Duhului și au dat prioritate vorbirii în limbi ca fiind cel mai mare dintre toate darurile spirituale.

O astfel de înțelegere militează direct împotriva intenției lui Dumnezeu pentru oricare dintre darurile sale. Scopul lui Pavel nu este de a da la o parte unul dintre darurile lui Dumnezeu, ci de a ajuta biserica să se reorienteze și să-și recunoască chemarea comunitară. În acest scop, profeția este darul mai mare.

Faptul că Pavel ridică profeția deasupra limbilor indică dorința lui ca fiecare parte a trupului lui Hristos să cunoască Cuvântul și vorbirea lui Dumnezeu și să le folosească pentru a încuraja întregul trup (14:3). „Profeție" se referă la un mesaj revelator în care Duhul îl inspiră pe vorbitor să aplice pastoral narațiunea biblică la o situație dată (încurajare sau corectare), sau un cuvânt expozițional în care vorbitorul interpretează texte biblice pentru edificarea comunității.

Problema cu limbile este trăsătura lor individuală, și astfel una care nu unește (nu este comunitară), ci mai degrabă dezbină. Ca atare, vorbirea în limbi este antiteza profeției. Deoarece nimeni nu-l înțelege pe cel care vorbește, nu există niciun mesaj și nimeni nu este edificat. Intenția lui Pavel nu este aceea de a minimiza darul, ci de a-i corecta pe cei care îl folosesc pentru a se promova în comunitate.

Pavel nu neagă beneficiile spirituale pe care limbile le pot avea pentru devotamentul personal (14:4), și din această perspectivă el dorește ca toți să aibă darul (14:5). Cu toate acestea, Duhul dă daruri în primul rând pentru a întări trupul lui Hristos. Oamenii care exercită darul profeției au, prin urmare, o semnificație mai mare pentru trup. Pentru ca limbile să fie folosite ca dar comun, Duhul trebuie să dea și capacitatea de a traduce limba într-un limbaj inteligibil.

Nu în ultimul rând, Pavel se referă la oportunitatea exercitării darurilor spirituale în cadrul comunității, în perspectiva ca necredincioșii să vină în mijlocul bisericii în timpul închinării comunitare. În acest scenariu, Pavel dorește ca totul să fie făcut în așa fel încât să impresioneze și să încurajeze pe necredincioși, chiar până la punctul în care ei se vor alătura părtășiei bisericii.

Închinarea trebuie să fie efectuată în întregime cu scopul de a zidi biserica (14:26). În consecință, Pavel subliniază necesitatea închinării ordonate, spunând: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinei, ci al păcii, ca în toate adunările poporului Domnului" (14:33).

Adunările de închinare creștine trebuie să se desfășoare într-un mod ordonat pentru a evita confuzia și pentru a se asigura că caracterul lui Hristos este înfățișat în mod clar pe tot parcursul slujbei. Întrucât obiectivul principal al slujbei de închinare creștină este acela de a-L onora pe Hristos, urmașii lui Hristos trebuie să se asigure că adunarea lor dă mărturie despre caracterul și dragostea sacrificială a lui Hristos.

Astfel, totul trebuie făcut pentru ca biserica să fie zidită. Întreaga secțiune de la versetul 26 la versetul 40 este încadrată de aceeași afirmație pusă în două moduri diferite: „toate să se facă pentru zidirea bisericii" (14:26) și „toate să se facă așa cum se cuvine și în ordine" (14:40).

Concluzia este că fiecare dar trebuie să fie exercitat într-un mod potrivit și ordonat, întrunind în cele din urmă toate cele trei criterii, respectiv *glorificarea lui Dumnezeu, edificarea bisericii și evanghelizarea celor pierduți*. În final, scopul tuturor darurilor este să întărească și să zidească biserica.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care este experiența ta anterioară legată de utilizarea darurilor spirituale în biserică? În ce moduri experiența ta modelează modul în care gândești astăzi despre darurile spirituale?

Întrebarea 2: Cum poți verifica dacă îți folosești darurile spirituale pentru slava lui Dumnezeu sau slava sinelui?

Întrebarea 3: De ce este zidirea/edificarea importantă pentru biserica de astăzi și cum se pot zidi oamenii unii pe alții în biserică? În general, slujirea/cuvintele tale îi zidește/edifică pe alții?

Întrebarea 4: Poate fi echivalată posedarea/folosirea unor daruri spirituale cu a fi sfânt? Există exemple în Scriptură de oameni care au daruri, dar nu și sfințenie? Dacă da, identificați cel puțin unul.

Întrebarea 5: Unele slujbe de închinare sunt atât de „ordonate" încât ne adorm. Altele sunt atât de „libere" încât par scăpate de sub control. Cum promovează acest capitol atât libertatea, cât și ordinea în închinarea noastră?

III. Exercițiu aplicativ

Două mari principii rezultă din această secțiune: „toate lucrurile să se facă pentru zidirea bisericii” (14:26) și „toate să se facă așa cum se cuvine și în ordine” (14:40). Cum se aplică aceste principii în cadrul Grupurilor mici și cu ce atitudini trebuie să vină credincioșii la închinarea publică?

Notițe:

Lecția 13

Învierea lui Cristos este momentul în care Dumnezeu schimbă cursul istoriei

1 Corinteni 15:1-58

Versete cheie: *Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus speranța în Cristos, atunci suntem cei mai jalnici dintre toți oamenii!(15:19)*

I. Explicarea lecției

Capitolul 15 pare a fi atât apogeul argumentării cât și o accentuare a poziției teologice a lui Pavel. Tot ce spune Pavel în această scrisoare este legat de adevărul incontestabil al învierii în trup a Domnului Cristos. Învierea lui Cristos validează suferințele sale și moartea sa. Fără înviere, nici suferințele și nici moartea nu aveau valoare. Învierea Lui garantează celor care au devenit parte a Trupului Lui și sunt locuiți de Duhul Său că și ei vor învia din morți. Cristos este primul rod, dar nu singurul, El va fi urmat de ceilalți care vor învia și ei (1 Cor 15:23)

Învierea validată de martori 15:1-11

Pavel sumarizează aici Evanghelia pentru a-i asigura pe cititori că au un fundament puternic pentru ceea ce cred. Cristos a murit, a fost îngropat și a înviat, a câștigat victoria asupra morții. Mulțimea celor care L-au văzut după înviere în diferite circumstanțe dovedește că învierea a avut loc. În acest fel împărăția lui Dumnezeu este restaurată și consecințele căderii (Gen 3) sunt abrogate. Învierea lui Cristos a produs transformări în viața urmașilor săi (implicit a lui Pavel), transformări care nu pot fi explicate decât prin harul lui Dumnezeu revărsat. Și în finalul pasajului vedem că mesajul predicat este același chiar dacă

experiențele cunoașterii lui Cristos sunt diferite. Învierea aduce unitate nu doar după ce o vom experimenta și noi, ci chiar acum în viețile noastre.

Învierea și trăirea creștină 15 :12-34

Învierea este o parte esențială a trăirii creștine. Dacă Cristos nu a înviat (v:14, 17) tot fundamentul credinței noastre se surpă și credința noastră nu mai are niciun sens. Totuși Cristos a înviat, El fiind primul dintre cei mulți care vor învia. De aceeea, spune Pavel celor din Corint, credința și speranța urmașilor lui Cristos nu sunt doar pentru călătoria pe acest pământ, ci mai ales pentru viața viitoare.
Chiar dacă noi încă suntem sub incidența morții știm că Cristos a înfrânt moartea prin învierea Lui. Pericolele în care ne găsim zilnic, zice Pavel, nu trebuie să ne descurajeze pentru că și dincolo de moarte este viață. Acest adevăr totuși nu ne permite să ne alăturăm și să trăim asemeni celor care nu cred în înviere. Mai degrabă e menit să ne determine să ne conformăm exemplului de viață a lui Cristos.

Învierea și metamorfoza 15:35-58

Pavel își continuă învățătura despre înviere, explicând că există și în lumea fizică un tipar al morții care aduce viață. Și această trecere de la moarte la viață implică o metamorfoză. Învierea lui Cristos ne arată că trupul nou nu se mai supune legilor degradării. Dacă Cristos nu ar fi înviat, noi eram destinați morții din cauza descendenței noastre din Adam. Acum, prin Cristos și învierea Lui suntem asigurați că vom învia din morți și astfel suntem beneficiarii vieții veșnice. Mai mult, speranța învierii ne oferă sens și bucurie chiar și în suferințele acestei vieți. Pentru noi sfârșitul acestei vieți și a acestei lumi nu va însemna înfrângere și moarte, ci victorie și o viață nouă cu Cristos.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: De ce predicarea Evangheliei și credința în Cristos ar fi zadarnice fără învierea lui Cristos? (vezi FA 1:3, Mat 28, Mc 16, Lc 24, In 20, 21)

Întrebarea 2: Cum te influențează adevărul învierii atunci când treci prin suferințe, îndoieli, ispite?

Întrebarea 3: Ce argumente ai folosi în discuția cu un sceptic care nu crede că învierea poate fi validă (nu crede că trupul acesta se poate metamorfoza în ceva veșnic)?

Întrebarea 4: Cum te ajută adevărul învierii și așteptarea revenirii lui Cristos să faci ”lucrarea Domnului” acasă, la servici, între cunoscuți și la biserică?

Întrebarea 5: Cum pot adevărurile din acest capitol să aducă mângâiere și speranță în inima cuiva care a pierdut o persoană iubită credincioasă?

III. Exercițiu aplicativ

Încercați să vă informați cu privire la credința diferitelor grupuri de oameni (martori ai lui Iehova, mormoni, atei, agnostici, musulmani, etc) cu privire la ceea ce se întâmplă cu omul după ce moare și căutați moduri în care ați putea discuta cu ei aceste aspecte din perspectivă creștină. Câțiva din grup își asumă rolul de a culege informații, vin și le prezintă celor din grup, apoi împreună căutați soluții pentru fiecare categorie în parte.

Notițe:

Lecția 14

Atitudinea față de caritate

1 Corinteni 16:1-24

I. Explicarea lecției

Deși capitolul 16 reprezintă încheierea epistolei, Pavel nu încearcă să încheie pe un ton pozitiv, ba din contră, în stilul caracteristic nu ratează ocazia de a sfătui sau porunci sfinților învățăturile și rânduielile lui Hristos.

Capitolul începe cu formula „Cât despre" în mod similar ca și în capitolele 7, 8 și 12, și de această dată încercând să aducă lămuriri cu privire la un subiect sensibil în rândul corintenilor și anume „caritatea". Pavel considera caritatea ca un atribut indispensabil creștinului și a unei biserici mature. Abordarea acestui subiect pare sa fie o continuare logica a capitolului 15, unul prin care Pavel avertizează ca în lipsa nădejdii în învierea lui Hristos atunci nu ne rămâne decât un final trist lipsit de sens în care "sa mâncăm, sa bem căci mâine vom muri". Dar credința în El și semnul iubirii lui Dumnezeu este să sporim totdeauna în lucrarea Domnului deoarece osteneala credinciosului în Domnul „nu este zadarnică" (15:58).

Caritatea este o lucrare a Domnului prin care credinciosul dovedește în primul rând ca tot ce are vine de la Dumnezeu și în al doilea rând că prin dăruirea din avuția lui, dovedește dragoste față de aproapele său împlininând astfel porunca: „să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta și sa iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți".

De altfel, tot capitolul 16 este un îndemn la lucrare pentru Domnul: Nu uitați ajutoarele pentru sfinți (1-4); pregatiți-mi un loc de iernat la voi (5-9); primiți-l bine pe Timotei(10-11); nu fiți supărați pe Apolo (12); prețuiți pe oameni ca Stefana și puneți umărul alături de ei la lucrul Domnului (15-18). Iar toate aceste îndemnuri practice trebuie sa aibă la baza enunțul din versetul 14: „Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste".

Dar, caritatea izvorește din dragostea și Harul lui Dumnezeu, iar Pavel știe prea bine acest lucru la nivel personal prin darul nemeritat (1 Cor 15:8-10). Pe lângă aceasta, caritatea era un lucru important pentru Pavel mai ales în contextul în care acesta s-a dus la Ierusalim să primească validarea lucrării lui în rândul Neamurilor din partea consiliului de apostoli (format din Iacov, Petru și Ioan); care au recunoscut harul care i-a fost dat și i-au atras atenția doar asupra unui singur lucru: „...să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat sa fac". (Galateni 2: 6-10) Deci se pare ca acest lucru, este pe inima lui Pavel de a-l implementa în rândul bisericilor dintre neamuri. Contextul istoric ne spune ca în vremea respectiva în rândul evreilor din Ierusalim cei care se întorceau la credință creștină erau priviți ca și „anatema", erau privați de unele drepturi de mai marii religioși din acele timpuri, ba chiar riscau să își piardă slujbele ceea ce de altfel putea duce și la sărăcie. Dar acolo unde credincioșii conlucrează și formează trupul lui Hristos, ei nu duc lipsa de nimic, drept urmare după propovăduirea apostolilor din Ziua Cincizecimii în care s-au convertit mii de suflete, aceștia au decis punerea la comun a bunurilor și averilor pentru a se ajutor și a nu duce nimeni lipsa de nimic. (Fapte 2:41).

Dar Pavel nu obliga la săvârșirea caritații, ci mai degrabă încearcă să motiveze credincioșii la aceasta lucrarea în lumina adevărurilor lui Dumnezeu. Astfel, în Romani 15:27 arată că „Neamurile au avut parte de binecuvantarile lor duhovnicești (adică a evreilor) și este deci „datoria lor (adică a neamurilor) să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești". Tot așa și în 1 Corinteni 9:11-14 „Dacă

am semănat între voi bunuri duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?”.

Deci cu alte cuvinte Pavel așează o bază teologică clară pentru îndemnul prin care încearcă să-i facă pe credincioși să vadă planul desăvârșit a lui Dumnezeu. Practic dacă neamurile au primit o moștenire așa de mare duhovniceasca (prin necredința evreilor dar și prin propovăduirea evangheliei de către apostoli) cu atât mai mult neamurile pot arata bunăvoința si caritate poporului evreu din lucrurile pământești trecătoare. Și astfel ei (evreii) văzând bunătatea și felul lor de a trai, vor conștientiza și ei ca ce a „curățit Dumnezeu, sa nu fie numit spurcat”. În felul acesta, Dumnezeu a arătat același har tuturor și ca a unit totul în Hristos spre slava Lui.

Capitolul 16 și de fapt întreaga epistola sta in lumina versetelor 13 și 14: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți sa fie făcut cu dragoste!”, inclusiv actul de caritate. Prin veghere Pavel ne readuce aminte de lupta spirituală în care este angrenat credinciosul și doar prin aceasta poate ajunge cineva tare în credință deoarece îl obliga să-și verifice în mod constant convingerile față de adevarul lui Dumnezeu prin cunoașterea Evangheliei. Intariti-va este un imperativ prin care apostolul îndeamnă credinciosul la renunțarea laptelui spiritual și trecerea spre hrana tare prin care sa deosebească binele de rău.

Indemnul la dragoste este o reiterare a versetelor 1 Corinteni 13 1-3 prin care Pavel semnaleaza ca și dacă actul nostru de caritate ar însemna împărțirea averii și nu ar fi din dragoste tot nu ne-ar folosi la nimic. Pavel aduce un avertisment în finalul capitolului 16: „Dacă nu iubeste cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, sa fie anatema! “ Maranata” (Domnul nostru vine!).

Dumnezeu ne cheamă sa fim conlucratori cu El, iar acest lucru presupune și actul de caritate. Prin dăruirea din bunurile noastre celui aflat în nevoi, cu atât mai mult dacă este fratele nostru, arătăm dragostea Lui Dumnezeu dar și încrederea în El. Dar, dacă nu

aratam dragoste în caritate, o facem degeaba, suntem în continuare niște copii care se hranesc cu lapte. Pentru a ajunge să ne hrănim cu hrana tare a cuvântului Lui Dumnezeu e nevoie sa veghem și sa sporim în credință prin rămânerea ancorata în cunoașterea lui Isus Hristos.

II Discuții la grup: Întrebări și aplicații

Întrebarea 1: In ziua de azi sunt tot mai multe organizații non-profit care au ca și scop principal caritatea. Prin ce se deosebește actul de caritate a unui creștin față de cele ale unui necreștin? Care este scopul nostru prin implicare în caritate?

Întrebarea 2: În bisericile Evanghelice sunt tot mai multe proiecte care au ca scop strângerea de fonduri. Ar trebui ca darea sau strângerea de fonduri într-o biserica matura sa fie condiționată de exemplu prin darea de socoteala a celor care cer sau primesc ?

Întrebarea 3: Ți s-a întâmplat să dai din inima pentru o anumită lucrare și să afli că nu a produs vreun impact, sau, din contră, să fie una falimentară?

Te-a determinat cumva să fii reținut sau chiar descurajat pe viitor în astfel de acțiuni?

Întrebarea 4: Care este ultima strângere de fonduri în care ai dat cu dragoste și s-a întâmplat să producă schimbare în viața ta, dar și a celui care i-ai oferit?

Întrebarea 5: Cum dorești să te raportezi pe viitor în ceea ce privește caritatea în raport cu lumina cuvântului Lui Dumnezeu?

Aplicație

Biserica Metanoia este implicată în împlinirea lucrării de caritate. Prin ajutoarele trimise înspre Ucraina, prin misiunile la Călărași, Icoana-Olt, Pescari, Dumbrăvani, prin susținerea familiei Giura în Siberia noi susținem lucrarea de răspândire a Evangheliei dar și împlinirea unor nevoi fizice. Implică-te în această lucrare! Dăruiește în mod constant! Dăruiește în mod sacrificial!

Notițe: